

Note: Der vil i bogen
forekomme beskrivelser af
vold og seksuelle overgreb.

Lejlighed 13B - Louise

Sofie M. Rodam

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Omslag: miblant.com

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-82-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

LEJLIGHED 13B

SOFIE
M. RODAM

HI READER

OKTOBER

KAPITEL I

Den tunge bas fra fjernsynets anlæg får gulvet til at sitre under mine fødder. Jeg læner mig tilbage i sofaen, lukker øjnene og trækker vejret dybt. Lader mig fylde op af musikken og stemmerne omkring mig. Et smil glider over mine læber, da jeg åbner øjnene igen. Belysningen i stuen er dæmpet, solen er for længst gået ned. I anledning af efterårets ankomst har vi hængt lyskæder op under loftet, og de kæmper en brav kamp for at lyse lokalet op. For enden af sofaen står en gulvlampe, hvis gullige lys hjælper mig til at se to af mine tre roomies, der sidder sammen med mig.

“Det gik så godt!” hviner Sasha, inden hun tager en stor tår af sin øl. Hendes rødblonde hår er snoet op med en hårklemme, og øjenskyggen får hendes øjenlåg til at glitre, selv i den begrænsede belysning. Hendes rosa læber er formet i et kronisk smil, som man ikke kan undgå at blive smittet af. Hun sidder på gulvet med sine lange, slanke ben trukket op under sig.

“Hvad lavede I?” spørger Clara og matcher fuldstændig Sashas energiniveau. Hun sitrer nærmest, som hun sidder dér ved siden af mig i sofaen. Hendes store, sorte krøller vælter ned i kaskader om hendes slanke skuldre. Hun er trukket i en sort, stramtsiddende kjole med tynde stropper, og hendes ben er skruet ned i et par sorte nylonstrømper. Størrelsesforskellen på vores lår er tydelig, som vi sidder side om side – hendes lår er halvt så store som mine.

Hun snupper sugerøret til sin drink med tænderne og tager en lang tår.

“Vi var ude at drikke kaffe,” svarer Sasha med et skuldertræk. Hendes blik søger mod øldåsen på sofabordet og væk fra os. “Det er jo meningen, at vi skal tage det stille og roligt. Så længe er det ikke siden, at Oliver og jeg gik fra hinanden, og så er vi jo kollegaer.”

Jeg siger ikke noget, men tager i stedet en tår Pepsi Max. Allerede før Sasha besluttede sig for at invitere sin kollega, Josephine, på date, delte jeg min holdning med hende. Selvom synet af hendes smil gør mig glad, stritter alt i mig ved tanken om, at hun dater en ny så kort tid efter sit voldsomme break-up med Oliver, sin gymnasiekæreste. De første tre måneder i lejligheden har mildest talt været turbulente for Sasha.

“Det kan også være dejligt at tage det stille og roligt,” siger Clara prøvende.

Jeg kan ikke holde mit grin tilbage, da jeg kyler en pude efter hende. Hun når kun lige at dukke sig, så den i stedet lander på gulvet bag hende.

“Hey!” udbryder hun og slår ud med armen. “Hvad skulle det til for?”

“Du skal ikke prøve at bilde os ind, at du er typen, der tager det stille og roligt. Vi *så* dig ligesom sammen med Anthon,” griner jeg. Mindet om Anthon, Sashas danseven, der tog et tequilashot fra Claras navle til Sashas fødselsdag, står krystalklart i min erindring, og at dømme efter Claras blussende kinder kan hun også huske hændelsen.

“Jeg vil sige, at vi tager det ret stille og roligt, eftersom jeg ikke har snakket med ham siden,” lyder Claras svar.

“De skal med i byen i dag,” siger Sasha og vipper overdrevent med øjenbrynene, inden hun tager endnu en tår af øllen. “Anthon, A, Mikkel og Nikolaj. Hele dansegruppen.”

“Åh,” svarer Clara og er pludselig blevet meget interesseret i sit drinksglas.

“Mikkel og Nikolaj, er de stadig hemmelige kærester?” spørger jeg og vender opmærksomheden mod Sasha, der skærer ansigt ved mine ord.

“Ja, og eftersom jeg ikke måtte fortælle det til *nogen*, så gælder det også jer. I ved ingenting!” Sasha peger på mig, indtil jeg hæver armene overgivende over hovedet.

“Jeg sværger, jeg siger ingenting.”

“Heller ikke dig.” Nu er det Clara, der bliver peget på, og som må overgive sig.

“Amager halshug.” Clara tegner et kryds over brystet.

Før Sasha når at svare, lyder der fodtrin ude i gangen. Vi drejer alle tre vores hoveder i retning af lyden.

Amalie står i gangen og ser ind på os. Hun har grå joggingbukser og en stor, sort t-shirt på. Hendes blonde hår er uglet og fedtet, og det hænger tungt om hendes skuldre. Det svage lys gør intet for at skjule, hvor fedtede hendes briller er.

Før jeg når at fortryde, rejser jeg mig op og frembringer mit mest vindende smil – det, der plejer at virke på de fleste bartenderere. Det lader dog ikke til at have den store effekt på Amalie, der bare stirrer.

“Har du lyst til at være med?” spørger jeg og laver en inviterende gestus mod sofabordet, som vi sidder omkring. “Vi tager i byen lige om lidt.”

“Hvad tid tager I afsted?” spørger hun. Hendes stemme er hæs, næsten raspende.

“Om en times tid, tænker jeg?” Jeg skæver til Clara og Sasha, der begge nikker bekræftende.

“Okay.” Amalie forsvinder ud på gangen igen, og jeg når lige at tænke, at hun rent faktisk har lyst til at komme med, da hun kommer hen til stuen igen, denne gang med en flaske rosé i

hånden. "Jeg magter ikke rigtig i dag, så gider I banke på min dør, når I går? Så jeg ved det."

Hun venter ikke på et svar, men går i stedet bare ind på sit værelse og lader døren glide i bag sig.

"Jeg er bekymret for hende," siger Clara, idet jeg synker ned i sofaen igen. Jeg trækker på skuldrene og tager en tår Pepsi Max. Den søde drik rammer plet hver evig eneste gang.

"Hun skal nok komme over det," siger jeg med et skuldertræk. Det er snart tre måneder siden, at Amalie fik at vide, at hun ikke var kommet ind på sit drømmestudie, mens Clara blev optaget på sit. I takt med, at Clara er blevet mere og mere vild med sit psykologistudie, er Amalie faldet dybere og dybere ned i et mørkt hul. Hun var i forvejen introvert, men nu har hun næsten trukket sig fuldstændig.

"Hvad hvis hun ikke gør?" næsten hvisker Sasha.

Med et suk gnider jeg næseryggen mellem pege- og tommelfinger.

"Vi bliver nok nødt til at snakke med hende, hvis hun ikke får det bedre. Få hende til at søge noget hjælp eller et eller andet." Mit blik glider et øjeblik mod døren, inden jeg tager en dyb indånding og ryster på hovedet.

"Lad os tage os af det, hvis det kommer så vidt," fortsætter jeg i et forsøg på at ryste den trykkede stemning af mig og bunder resten af min dåse. "Skal vi ikke bare se at komme afsted?"

Vi pakker sammen i stuen og slukker musikken, inden vi går ud i gangen. Da jeg rækker ud efter mine sko, vibrerer telefonen i baglommen. Jeg rækker om og trækker den frem.

Malthe: Tager du i byen i dag?

Beskeden får det til at snurre i maven, og et smil trækker i mundvigene.

“Har du stadig gang i ham bollevennen?” spørger Sasha og giver mig en drillende albue i siden.

Jeg gengælder albuen. “Jeg har ikke *gang* i noget som helst. Vi ses bare, når der er...”

“... behov, der skal dækkes, *I know!*” afbryder Sasha mig og ryster på hovedet. Hun stikker i et par sorte støvler og svinger sin taske over skulderen. Hendes skridt er allerede en smule usikre – den pige kan virkelig ikke tåle at drikke.

Jeg himler med øjnene ad hende, inden jeg taster et svar til Malthe.

Louise: Jep, på vej nu med roomies.

“Jeg siger bare, at du ikke kan være efter Clara for hendes forhold med Anthon, når Malthe er det tætteste, du har på en kæreste,” fortsætter Sasha og åbner døren.

“Okay, hvem af os tre er det lige, der får sex regelmæssigt? Korrekt, det er mig.” Jeg træder tilbage i lejligheden og banker på døren ind til Amalies værelse, inden jeg smutter efter de andre ud i opgangen.

“Alting handler ikke om sex!” udbryder Clara forarget, da vi kommer udenfor.

Den sidste rest af sensommeren er for længst forsvundet, og vinden er isnende kold, da den smyer sig ned i min jakke.

“Det siger du kun, fordi du ikke får noget,” griner jeg og finder mine smøger frem.

Clara ryster opgivende på hovedet, inden hun snor sin arm ind i Sashas.

Da jeg har tændt min cigaret og indåndet den første beroligende mundfuld nikotin, finder jeg telefonen frem igen. Der er poppet en ny besked ind fra Malthe, og også denne gang strækker mine læber sig ud i et smil.

Malthe: Hvad siger du til, at vi mødes hjemme hos mig efter?

Louise: Deal.

Jeg har altid ment, at den bedste måde at slutte en bytur af på er med en orgasme, og nu er jeg garanteret en.

KAPITEL 2

“Det er seriøst koldt,” stønner Clara og trækker sin lille ikke-rigtig-en-jakke-jakke tættere om sig. Køen foran diskoteket strækker sig et par meter ned ad gågaden. Musikken bruser ud fra de omkringliggende barer og diskoteker, og gaden er fuld af grinende og snakkende mennesker i alle aldre. Luften efterlader spor af tis, opkast og spiritus i næsen, når jeg trækker vejret ind.

“Jeg har det ellers fint,” giver jeg igen og begraver hænderne i filtjakkens dybe lommer.

Hun besvarer mit drillende smil med en skulen. “Jeg hader at stå i kø,” brokker hun sig og stamper lidt i jorden med den skinnende skosnude. “Vi har ventet i en *evighed*!”

“Vi har ventet fem minutter,” sukker Sasha og kører en hånd gennem håret. Hun stiller sig på tæer for bedre at kunne se hen over de andre.

Det er øjeblikke som dette, at jeg bliver misundelig på hendes ekstra centimeter.

“Der er ikke så mange foran os,” siger hun og kaster et hurtigt blik på sin telefon. “Vi er snart inde.”

“Så håber jeg bare, at jeg ikke er blevet til en istap i mellemtiden,” mumler Clara og presser sine hænder op i armhulerne.

“Jeg er sikker på, at Anthon gerne vil hjælpe dig med at tø op.” Min kommentar resulterer i en hård albue i siden.

Da vi et par minutter senere træder ned ad trappen og ind på diskoteket med stempler på hænderne, rammer varmen mig som en mur. Jeg nærmest flår filtjakken af og betaler modvilligt den skyhøje garderobeprijs. Sasha griber min hånd i sin ene og Claras i den anden og trækker afsted med os. Vi må sno os igennem menneskemængden. På venstre side er rygerummet, og det kribler i fingrene efter at trække derind. På højre side strækker den ene af diskotekets to barer sig, og en klump af mennesker forsøger at komme til.

Efter vi har møvet os gennem de hoppende og hujende mennesker på dansegulvet, når vi den hjørnebås, som Sashas dansevenner har taget. A springer op, da hun får øje på os, og kaster sig om halsen på Sasha. Med sin skaldede isse skiller hun sig tydeligt ud fra mængden. Hun har gyldent glimmer på kinderne, der får hendes mørke hud til at glitre.

Nikolaj løfter en hånd til hilsen – hans blonde hår hænger som altid ned over panden – mens Mikkel sender os et bredt smil. Han sidder tilbagelænet i båsen med sin ene slanke arm hvilende på armlænet. Svedperlerne i hans mørke hår er et tydeligt tegn på, at han allerede har tilbragt en del af aftenen på dansegulvet.

“Velkommen til.” Nikolaj rækker Clara og Sasha et æblekage-shot hver.

Jeg bider mærke i, at de har købt en sodavand til mig. Den mørke, boblende væske får et lettet smil til at brede sig over mine læber. Jeg lader mig synke ned ved siden af Nikolaj, der skubber sodavanden hen til mig.

A, Sasha og Clara sætter sig over for os og tvinger Mikkel til at trække ned mod bordenden. Claras blik glider hen over danserne, inden det flakker rundt blandt de mange mennesker, der bevæger sig omkring os.

“Han skulle lige tisse,” siger A med et sigende smil på læben, der får en varm glød til at brede sig over Claras kinder. Hun tager sit shot i stedet for at kommentere.

“Nå, Sasha, har du tænkt dig at tvinge os til at spørge?” Nikolaj løfter øjenbrynene i en udfordrende gestus, der får Sashas kinder til at blusse op i en varm, rød farve. Hun rømmer sig og skynder sig at tage sit shot. Jeg kan ikke lade være med at grine lidt.

“Ja, kom nu, fyld vores kedelige liv med noget spænding,” siger Mikkell og læner sig ind over bordet.

Før Sasha når at fortælle noget som helst, lyser Claras øjne op som stjerner, og A løfter en hånd til hilsen.

Jeg vender mig halvt om i sædet og får øje på en fyr med store, sorte krøller, der er på vej i vores retning. Hans smil vokser til dobbelt størrelse, da han får øje på Clara, hvilket får det rosa i hendes kinder til at ændre sig til en dyb rød.

“Hey,” siger han og dumper ned ved siden af Clara, hvilket resulterer i, at hele bordet bliver tvunget til at rokere.

Mikkell rykker over ved siden af Nikolaj, mens A nu må tage pladsen for bordenden. I tumulten lader Mikkell en hånd glide rundt om Nikolajs hofter, og jeg fjerner hurtigt blikket. Smilet, der trækker i mundvigen, kan jeg dog ikke skjule.

“Hvad har jeg misset?” spørger Anthon og læner sig tilbage i sædet. Hans arm hviler på ryglænet bag Clara, der ikke ser ud til at vide, om hun skal læne sig ind mod ham eller sidde foroverbøjet for at undgå kontakt mellem dem. Resultatet er en halvt foroverbøjet stilling, der på ingen måde ser behagelig ud.

“Sasha skulle til at fortælle om sin date med Josephine.” A giver Sasha en albue i siden, og Sashas kinder blusser op igen.

Hun sukker opgivende og læner sig tilbage i sædet. “Fint!” Hun slår dramatisk ud med armene. Selvom hun lader, som om hun ikke har lyst til at fortælle, så er iveren tydelig at spore i hendes stemme, da hun fortsætter: “Vi mødtes efter arbejde. Jeg havde fri tidligere end hende, så jeg blev bare hængende i området, indtil hun havde fri. Da hun så fik fri, gik vi sammen ind og satte os på en café, hvor vi fik en kop kaffe.” Hun afbryder sig selv med et skuldertræk og et skælmssk smil, der får A til at ruske i hende

for at få hende til at fortsætte. “Vi sad og snakkede, og det var simpelthen så hyggeligt! Bagefter fulgte jeg hende hjem, og så, ja, så kyssede vi.”

A hviner, og Sasha slutter sig til. Et mildt smil hviler på mine læber, men en insisterende stemme i mit hoved får det til at blegne en smule. *Det kan ikke være sundt at bevæge sig så hurtigt fra forhold til forhold.* Jeg vender blikket mod dansegulvet for at skjule min manglende entusiasme.

Sasha er hurtigt blevet et af de vigtigste mennesker i mit liv, og jeg vil intet andet end at se hende glad, men samtidig kan jeg ikke få stemmen til at tie stille. Stemmen, der insisterer på, at hun er ved at træffe en forfærdelig beslutning. Stemmen, der stålfast holder fast i, at det er for tidligt for hende at gå ind i et nyt forhold oven på alt det, der er sket med Oliver over de sidste måneder. Hvor længe nåede hun at være single, før hun inviterede Josephine ud? En måned? Ordene prikker på tungen, men jeg har ikke lyst til at sige dem højt. Har ikke lyst til at være den, der spolerer hendes glæde. Det er jo ikke ligefrem, fordi de andre har tænkt sig at sige noget. De sluger detaljerne om kaffedaten råt, og jeg må bide modstanden i mig. Rædslen for at gå glip af “the one” er en almenkendt frygt, men det gør den ikke mindre latterlig. Der er så få, der møder deres livs kærlighed i vores alder.

“Hvad med dig, Louise?” spørger Mikkelt og river mig ud af tankestrømmen.

Jeg vender blikket mod ham, meget opmærksom på, at jeg ikke har fulgt med i de sidste minutter af samtalen. “Er der en i dit liv for tiden?”

Det kræver al min viljestyrke ikke at himle med øjnene.

“Jeg er ikke så god til at nøjes med en,” svarer jeg bare med et kækt smil. “Det minder mig om, at jeg hellere må se, hvad det her sted har at byde på.” Jeg blinker til gruppen, inden jeg rejser mig, og styrer direkte mod baren. Det er i øjeblikke som

disse, at jeg ville ønske, at jeg kunne tage et par shots og komme i et mere festligt humør, men bare tanken om det kontroltab, der følger med alkohol, holder mig tilbage. Min tid med blackouts og tømmermænd er bag mig.

De andres blikke følger mig og prikker min hud, indtil jeg når helt op i baren. Jeg ser ikke tilbage på dem.

Der er mange mennesker i baren, så jeg stiller mig klar til at vente. Mine underarme hviler på baren, og jeg læner mig så langt forover, som barens højde tillader det. Stillingen er en, jeg fast bruger til at fremhæve mine bryster. Mit blik glider over de tre bartenderere, men ingen af dem vækker rigtig min opmærksomhed. Ikke engang den mørkhårede fyr, der under normale omstændigheder ville være min type. Jeg overvejer at prøve – at sende ham mit mest vindende smil, at komme med en flirtende bemærkning, men inspirationen rammer mig ikke. Mikkels spørgsmål har ødelagt mit humør. Jeg overvejer, om jeg kan tillade mig at tage hjem allerede. Hvad skal jeg overhovedet være her for? Clara har højst sandsynligt sin tunge langt nede i halsen på Anthon lige om lidt, Sasha og A kommer til at sidde og sukke over Josephine hele aftenen, mens Mikkel og Nikolaj fortsætter med at leve i en naiv teori om, at vi ikke alle sammen kan se, hvor liderlige de er efter hinanden.

Jeg ryster på hovedet og kører hænderne gennem håret. *Hold så op. Hvor kommer alt det her fra?*

“Hey, hvad kan jeg byde på?” lyder en hæs mandsstemme, der får mig til at løfte blikket. Jeg lægger hovedet på skrå og betragter den yderst tiltrækkende mand foran mig. Hans hud er lysebrun, og hans øjne er lysende blå. Hans afro får det til at klø i fingerspidserne, og de sædvanlige replikker ligger klar på tungen, men jeg når ikke at sige noget, før min telefon vibrerer.

“Øhm, bare en Pepsi Max,” mumler jeg fraværende, inden jeg trækker telefonen frem fra lommen. Der er tikket en ny besked ind fra Malthe.

Malthe: Den lammeste bytur til dato – tænker, jeg tager hjemad nu. Hvad er status hos dig?

Bartenderen siger noget, der tvinger mig til at fravriste blikket fra telefonen.

“Undskyld, hvad?”

“Vi har Cola Zero,” gentager han, den charmerende undertone i hans stemme er forsvundet og erstattet med utålmodig irritation. Jeg skærer ansigt, kaster et blik på beskeden og træder så et skridt væk fra baren.

“Ellers tak,” siger jeg og vender mig væk.

Louise: Same. Kan være hos dig om ti?

Jeg sender beskeden på vej tilbage til bordet. Da jeg løfter blikket fra telefonen, bliver jeg bekræftet i min teori. Anthons ansigt er forsvundet bag et skjold af Claras sorte hår. Jeg må igen samle en god del viljestyrke for ikke at himle med øjnene.

“Jeg smutter,” siger jeg, da jeg er nået hen til bordet.

Clara løfter fraværende hånden i en vinkende gestus, mens Sasha løfter blikket fra sin samtale med A. Hendes læber vendes i en trist grimasse.

“Ejjjj, hvorfor?” spørger hun og forsøger at række ud for at nå mig, selvom der er et bord mellem os.

Med et suk hjælper jeg hende ved at række hånden frem mod hende. Hendes fingre er varme og svedige, da de lægger sig om mit håndled. Hun trækker lidt i mig for at få mig til at sætte mig, men jeg ryster bare på hovedet og smiler til hende.

“Jeg er megatræt, så jeg går hjemad. I skal seriøst bare hygge jer. Jeg magter ikke i dag,” siger jeg undskyldende og overvejer, om det lyder, som om jeg overkompenserer. Måske burde jeg i stedet bare sige det, som det er: Jeg skal have sex. God sex. Jeg er bare

ikke sikker på, at den undskyldning vil blive godtaget. Slet ikke, når alkoholpromillen er på vej op.

“Okay,” siger hun surmulende og giver slip på mit håndled. “Vi ses derhjemme.”

Før jeg kommer frem til, hvorvidt jeg skal fortælle hende, at jeg egentlig ikke tager direkte hjem, er hun vendt tilbage til sin samtale. Ingen af de andre ser ud til at lægge mærke til min tilstedeværelse, så jeg vender om på hælen og styrer ud af klubben, mens jeg forsøger at lade være med at tænke på, hvor mange penge jeg har brugt på entré.